

Meie Mats

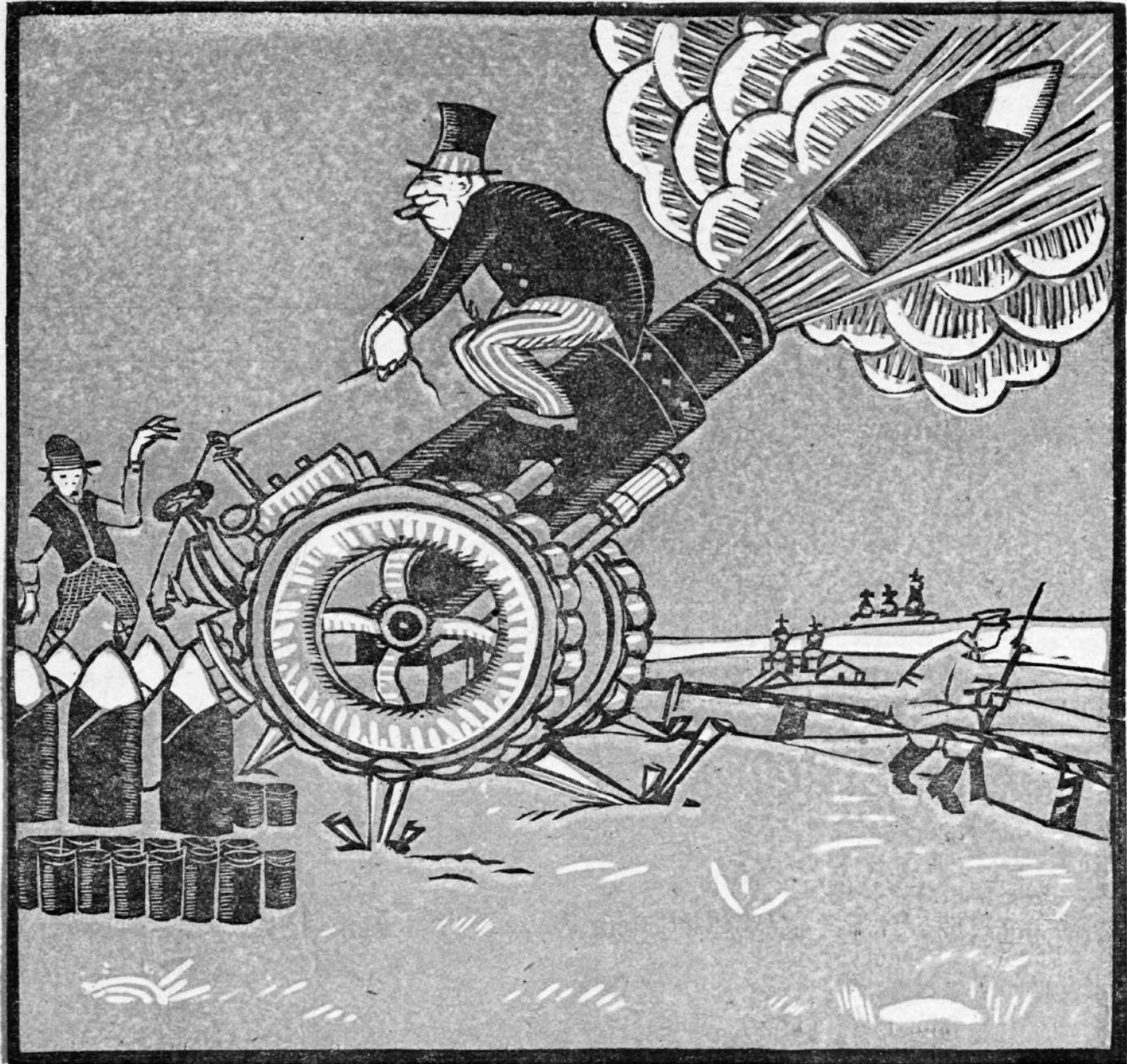
Toimetus ja talitus asub Harju tän. 46/15.

№r. 49. (231)

Laupäeval, 24. jaanuaril 1920.

№r. 49. (231)

Heasüdamline marodöör.

Eesti Mats: „Kuule sa, wanasaks, põrutad kõik parema ja magusama suutäie üle piiri ja ma pean ainult tina üba närima!”

Spekulant: „See kulub neile ära! Nad waesekesed on kibedust küll kannatanud, las' saawad nüüd mõne magusa suutäie kahl!”

Indialase kingitus.

F. Oberg.
(Järg 2.)

Ja siis wiibisin ma suure tsirkuse looshe ukse ees. Põletawalt lõikas mulle hele, siraw tuli silmadesse. Kui palaw oli õhk, kui kõle muusika!

Mis maneeshis sündis, seda ma ei näinud. Mina nägin ja kuulsin, ilma et midagi oleks näinud ja kuulnud. Ma istusin nagu piinapilgil oma sameti-istmel ja wõitlesin nagu kangelane ainsa mõtte wastu, mille wastu ma alati olin waielnud, aga mis ometi ikka jälle tagasi pööras.

Siis kokkusin ma üles.

Üks must hobune tormas maneeshi.

Helekollane wäli, mis weel praegu oli klounidega täidetud, jäi äkki tühjaks; ainult sõitjate, päitsete ja sadulata tore must täkk tormas seal ringi. Muusika oli silmapilguks wai-kinud — nüüd algas ta korraga hullkiiret ocar-dat. Ja samal silmapilgul ilmus maneeshi äärele õrn must kuju ning astus ruumi.

Paks tume wammus kattis pingutades sihwakat keha, mis nagu warjupilt wälja nägi — nii öösiselt wälja tõstetud wastu kollast liiwa. Mustad siidisukad ja mustad siidikindad tegid silhoietise mulje täielikuks. Ainult kitsas pea, weel kitsamaks tehtud pea ligidale kammitud juustest, mis ornamentaalselt raamiwates palmik-rosettides neiu pöskesid ümbritsesid — ainult see haruldane ja peaaegu waljult mõjuw pea teatas, et see lapsik keha noore naisterahwa oma oli. Walge oli nägu, millele mingisugune shmink soojemat wärwi ei annud. Juustest ja kaelast kuni sõrmeotsadeni ja jalatallani polnud muud näha kui ühtlane must, ainult nägu säras nagu eebemipuust nikerdatud pilt.

See oli Kathleen Mavourneen!

Hulljulgel jooksul lendas ta mustale tükule wastu. Juba paistis, nagu oleks tahtnud tore täkk õrna neiut jalgade alla tallata, kuid juba lendasid täkk ja neiu üksteisest jöhwterawalt mööda.

Siis äkki jooksis wäike must kuju risti üle platsi, ja enne kui aru saadi, mis sündinud, tormas täkk mööda, ja ta seljas seisis must eebenipuust kuju — rahulikult, uhkelt, püsti — iga joon imeilus.

Lühike hõiskamine publikumi suust oli metsikut hüpet tasunud, aga Kathleen Mavourneen ei pannud seda nähtawasti tähele. Nagu oleks ta musta hobusega ühest tükist walatud, nii seisis ta rahulikult ja kiituse wastu külmalt ikka weel metsikult edasitormawa hobuse seljas püsti. See oli peaaegu nagu ime, kudas see peen, wäike kuju ennast hobuse seljas ainult jalataldadega oskas kinni hoida, ja pilt inimesest ning hobusest oli sellejuures nii ilus, et inimene wahetpidamata pidi imestama.

Seal tormas üks teine must täkk maneesh ja kihutas esimesele suuril sammel wastu. Wae-walt oli näha, et Kathleen Mavourneen hüppeks ette walmistas, kui see juba oli sündinud: ta seisis teise hobuse seljas ja laskis ennast sellel edasi kanda. Jälle kajas kiidutorm, jälle laskis Kathleen Mavourneen ta enesest osawõtma-tult üle kajada.

„See on ikka nii! Saatan ja ingel on ta!“ sosistas lord Chestford minu kõrwal. „Ei mingisugune tsirkuse neiu nagu teised sarnased! — Pange tähele, nüüd tuleb suur salto. Ta wahe-tab hobuse nagu enne, kuid wiskab sellejuu-res õhus uperkuuti.“

Hobused liginesid jälle üksteisele metsikus jooksus. Seekord oli näha, kudas terwe õrn kuju hüppeks tõusis. Nagu maagilisest jõust üles wedrutatud lendas ta üles, lõi õhus uperkuudi, ja siis — — —

Metsik karjatus paljude häälte poolt kajas waataj teruunist. Mis nähti, oli kaks ratsanikuta, metsikult edasitormawat hobust ja — wäike must kogu maneeshi ölekollases liiwas.

Kathleen Mavourneen oli suure salto juu-res maha kukkunud!

Sünge ebakõlaga katkes muusika kesk czardat. Tallipoisid tulid ja püüdsiwad metsi-kud hobused asjatundliku haaramisega ruttu kinni, neid maneeshist wälja wiies.

Mõned herrad tungisid rahwa hulgast läbi ja ronisid üle ääre maneeshi. Koht, kus Kathleen Mavourneen nüüd lamas, oli rahwast tihe-dalt ümber piiratud. Nende wahele ilmus nüüd punase frakiga tsirkusedirektor, näol meelelise ilme. Ikka enam inimesi tungis maaslamaja juurde — kõikide pilgud tema peal. Kukkunust aga polnud midagi näha.

Hirmus waikus rõhus ruumi. Iga sekund näis olewat igawikraske. Siin ja seal kajas ehmatatud laste ja naiste waikne nutt, siis jälle haudus tuhandete inimeste peal waikus, mis hirmsam oli kui igasugune kiljatus ning kisa.

Wiimaks woogas rahwamurdu, mis lan-genut piiras, liikumine. Ja siis nähti, kudas kaks meest wäikse musta kogu üles tõstsid ja wälja kandsid. Pea mustade palmikrosettidega rippus maha.

Lord Chestford tormas ühe arsti juurde, kes meie looshe ligidalt maneeshist tuli.

„Mis on? Jumala pärast!“ hüüdis ta.

„Kaelaluu katki murtud. Oli waluta surm!“ oli tasane wastus.

„Surnud — surnud!“ sosistas lord Chestford põrutatuna.

Mina ei saanud sõnagi suust. Tarwitasin kõike oma tahtejõudu oma hammaste kokkusu-rumiseks, et mind närwiline kramplik nuuksu-mine ei waldaks. Minus kisendas ainus nimi: Yorhi—Yorhi!

Kas teadsin ma nüüd, mislaadi ta kingi-tus oli?

Kudas ma wõõrastemajasse jõudsin, seda ma enam ei mäleta. Tean ainult, et ma terwe õõ omas toas kirjutuslaua ees istusin, pea käte wahel ja rinnas tunne, nagu oleks hirmsad mõtted tahtnud mu pead lõhki käristada.

Kõik, mis ma kolme wiimase päewa jooksul olin alamteadwusesse tagasi tõrjunud, seisis nüüd minu ees paljana ja terawana. Kui ma kolme päewa eest õhtul kuulsin, et daam, keda ma talweaia suus olin seismas näinud, mitte Kathleen Mavourneen olla ei wõinud, sest et ta sel ajal tsirkuses wiibis, siis oli minust esimene äkki järsk aimdus läbi wilksatanud, ja Wiesbadeni episood oli mulle jälle meelde tulnud, episood, mis mind hirmsasti kohutas.

Aga weel enne, kui ma selle kõik olin mõtteks areneda lasknud, lükkasin ma igasuguse kokkukäiwuse tagasi: ma lihtsalt ei tahtnud mõtelda! Ei selle peale, mis lugu oli olnud waese wäikse leitnandi kaksikkäijaga, ei ka selle peale, mis ilmutust ma talweaia suus olin näinud. Ja alles sel silmapilgul, mil ma sel õhtul tsirkuse looshesse astusin — teadsin ma halastamatu selgusega, et ma kõik need kolm päewa tänast õhtut kindla, teatud kartusega olin oodanud — teadwusega, mis sel õhtul pidi sündima!

Ja kui see siis käes oli, siis kaswas see katastroof, mis juba iseenesest põrutaw oli, minule nii raskeks, et otse mu hinge tahtis raputada.

Nüüd siis teadsin ma, mis minuga oli sündinud mu wiimasel tunnil mu wanas korteris Bombays!

Ma olin Yorhi kingituse ära tundnud!

Oli, nagu kaswaks see mõte nüüd, mil talle kuju ja siht antud, wahetpidamatuna oma hirmsuse poolest. Tunnid ootasid mind, mida ma enesele waewalt suutsin ette kujutada, weel vähem ära kanda. Ma pidin ka edaspidi inimestest, kes mulle kallid, kaksikkäijaid nägema, kes nende taga seisis, et klaasi katki teha ja nende olemise sisu wälja walada! Ja kord — kord wiimaks pidi ka see tund tulema, mil ma ümberpöördes ise oma taga wõisin kaksikkäijat näha!

Kui mind nõnda selle mõtte järjekindlus waldas, oli mul, nagu tabaks juba halwaw külmus kõiki mu kehalükmeid, ja kuna hirm kõiki mu lihakseid pingutas, waldas mind ometi tunne, nagu rebiks tume sund minu pead juba nüüd taha, nagu peaksin ma hirmunud silmil oma taha pimedasse waatama, et sealt tähendusrikast kaksikkäijat otsida.

Kas ei olnud ta juba minu jälgil, see mõistatuslik, hirmus minu enese mina teisik, kes teatud tunnil minu selja taha wõis ilmuda ja mulle teatas, et minu olemise klaas warsti pidi puruks pörkama?

Siis pöörasid mu mõtted jälle tagasi kõige selle purustawa ja hirmsa alguse juurde. Ma

kobasin oma mälestuses joonte järele teatud loos Yorhiga. Aga need jooned olid luitunud ja minu mälestus wankus kujutuses ringi. Ainult üks tagus mind põletawate, walusate löökidega: miks oli see hirmus asi mulle sündinud just inimese poolt, kelle ustawusesse ma nii heameelega olin uskunud? Mis põhjus oli Yorhil olnud, mulle lahkudes just seda koledust teha? Oli tal midagi minuga ees olnud, kui teda mu Indiast lahkumise teade nii wäga oli põrutanud? Kas ei olnud mulle silma torganud asjalugu, et ta kokkumine nii ruttu põlewaks soowiks oli muutunud, minuga ühes Euroopasse tulla? Oli siin midagi, kas wiha wõi igatsus kättemaksmise järele, mis wõib olla mitte minu, waid mu tõu kohta käis, mis teda ajas seda tegema? Ja kui ta kaasa tulla ei wõinud, miks oli ta mulle siis selle hirmsa „kingituse“ kaela koormanud?

Aga kuna ma selle üle pead murdsin, oli mul, nagu waataks mulle Yorhi silmad otse piltliku selgusega otsa, silmad selle särawa, otsekoheuse pilguga, milles wale wõimatu oli.

Ja ma tundsin enda nende silmade wastu süüdlase olewat oma mõtete pärast.

Kõigest hoolimata ei kahelnud ma silmapilgugi, et Yorhi mulle lahkumise silmapilgul tõesti kingituseks oli annud osawuse — oma teisikut ehk kaksikkäijat enne surma näha. Seda wõib arusaamatuseks arwata, isegi haigliseks ettekujutuseks pidada — nende oletuste wastu ma waielda ei saa, aga ma wõin ainult wastata: Inimene peab ise aastate kaupa Indias elanud olema, peab sealseid inimesi ise aastate kaupa tundma, kui ta paljude asjade üle nii tahab mõtlema õppida, mida aga see, kes Euroopast iial pole lahkunud, iial mõista ei wõi. See on maa, kus hoopis isesugune olukord walitseb, kus hoopis teistsuguseid mõtteid mõeldakse, kus niihästi eluwiisid kui ka elu hoopis teistsugune on kui meil Euroopas!

Wiimaks tegin ma enesele selgeks, et see wõib olla India elumõiste järele, mis paljudes asjades põhjalikum ja targem on meie elumõistest, ennem õnnistus kui needus, kui kellelgi wõimalus ehk osawus on teada, millal teiste wõi ka tema enese tunnid loetud on. Kui meie armsate inimeste peale korruga peaksime waatama teades, et nad meist juba mõne päewa pärast peawad lahkuma, kas ei oleks meie siis nende wastu hoopis teistsugused kui muidu, ilma selle teadwuseta? Kas ei katsuks meie nende wastu siis armsad olla, kuna me muidu nende wastu üksluised, külmad, hooletud oleme? Ja kui meie äkitselt enesest teaksime, et meil meie maise asjade ajamiseks ainult weel mõni tund aega jätkub, kas ei korraldaks meie siis nii mõnegi tähtsa asja weel ära, mis muidu igawesti meie wõlaraamatusse tasumata seisma jääks?

Oli mul siis tulewikus asju oodata, mis mulle Yorhi kingituse, väärtust sel mõttel võisid selgeks teha?

Mulle sai selgemaks kui iial enne, et meie terwe õhtumaaline elukunst püüde peal põhjendeb, surma alati ja igalpool elu läbi umistada, kuna India eluõpetus just vastuoksa asju õpetab: et elu ainult ettevalmistus on surmale.

Kas oli Yorhi tahtnud minu hingeelule teist sihti anda, kui ta mind oma „kingitusega“ õnnestas? Kas paistsin ma temale waene, tühi, pealiskaudne, armuta olewat, ja tahtis ta mulle uut rikkust, mu elule paremat tuuma anda, enne kui ta mind sinna maale laskis rännata, kus elus elatakse elule ja mitte surmale? Kus armastuse asemel walitseb kalkus, külmus?

Kes teab!

Ma nägin teda jälle oma ees, nagu ma teda tihti, iseäranis tihti enne ärareisimist, olin nätnud: õhtul aias puu all seistes, pruun nagu waikses mõtlemises üles pöördud ja silmis kauge, kauge pilk, mis mind alati aukartlikkusega täitis ja keelas teda segamast. Oli ta seal nende salajaste asjade üle, mis ta rahwas teeb, järele mõelnud? Ja kas oli talle seal kindel nõu tulnud, mulle ühest osawusest osa anda, nõu tulnud, mulle ühest osawusest osa anda, mis ühe meelest õnnistus, teise meelest aga needus näis olewat.

Kas ja millal võisin ma selle saladuse lahendamisesse süwineda? —

See oli pikk, pikk öö, mis ma niiwiisi oma wõõrastemajatoa kirjutuslaua ees mööda saatsin. Kui koiduwalgus juba aknast sisse ahendas, kokkusin ma üles, ja piirita wäsimuse äkiline tundmus waldas mind.

Elu wõõrastemajas oli järgmisel päewal liigutaw ja ununematu. Peaaegu wahetpidamata tuli lillesid, otse lillekoormaid, sest terwe London leinas Kathleen Mavourneeni. Igal ajal nähti hotelliteenijaid treppidel, käed lillesid ja pärgi täis, esimese korra tiiwale ruttawat, kus artistid ja nende kaaslane elasid. Wappidega ehitud autod, kõige kõrgemate aadelisoost perekondade omad, seisid hotelli ukse ees; hertsogid ja printsid tulid surnut weel kord nägema. Ja kui leinarong widewiku ajal kiriku poole hakkas liikuma, oli lillede wara nii suur, nagu oleks neist terwe maailm tühjaks rööwitud, et nendega Kathleen Mavourneeni wiimast teed ilustada.

Mina seisin oma toa akna juures ja wahetisin leinarongile tarretult järele.

Tume tulewikuküsimus rõhus mind —

Iseenesest mõista, et ma Londonist wiimaste päewade sündmuste tagajärjel soowisin lahkuda, ja pealegi oli mu igatsus koduste Schoti mägede järele suurem kui iial enne. Sellepärast otsustasin ma, nii ruttu kui see võimalik oli, oma Londonis wiibimist seekord lõpetada, ja juba mõni päew pärast Kathleen Mavourneeni surma sõitsin ma põhja poole.

Mina otsisin kõige pealt oma õe üles, kes oma perekonnaga Lõuna-Schotimaal oma Kirkitellani suwemõisas wiibis. Wiimaste kuude rahutu rändamise järele oli mulle maa- ja perekonnaelu ilus waikus ja lõbus seltslikkus kosutaw; kooselamine inimestega, kes mulle sugulased, awaldas mu peale pärast Londoni ärwust rahustawat mõju, ja pealegi leidsin ma seal ka kokkukogunud külaliste poolt nii palju huwitust, et mu muremõtted juba lahkuma hakkasid.

Minu Kirkitellanis wiibimise wiiwul tekkis ka weel tegur, mis mulle põhjust andis kõik kergesti unustada. Kuid sellest ei tahaks ma siinkohal weel kõnelda.

Nii oli nädalatest kuud saanud, ilma et ma seda peaaegu nagu oleksin märganud. Oma õe lastega — tore kolmeteistkümneaastane tütarlaps ja sihwakas wiieteistkümneaastane poiss — oli minu wahekord ruttu südamliseks muutunud. Ewelyn, minu õetütar, kuulas heameelega India muinasjutte, ja Hugh, minu õepoeg, tahtis iga päew uusi dshangei-lugusid kuulda.

Nõnda istusime siis kord jälle augustikuu õhtuwidewikul maja ees terrassil ja Hugh ning mina pidasime tiigrijahti. See oli muidugi õige mina pidasime tiigrijahti. See oli muidugi õige erutaw lugu ja meie mõlemad olime hoolega asja juures. Nii ei olnud me sedagi tähele pannud, et Ewelyn tasakesi oli meie juurde istet wõtnud. Ta istus terrassi wõre najal ja tema taga seisis suur aiamuru, mis enamasti alati Inglise maja ukseesist katab. Kuu tõusis üles, ja meie dshangeilugu omandas enesele just selleläbi õige tähtsuse. Isegi Ewelyn nihutas tooli lähemale ja kuulas minu juttu, nagu Hughki, põnewalt ja õhetawail põsil.

Ei mäleta enam, mis asi mind silmi üles tõstma ajas — igatahes uitis mu pilk wälja aeda.

Ja seal nägin ma sel silmapilgul midagi, mis mul sõna huultele ära tarretas: seal, kus kuupaiste heledasti kiirgades muru kohal säras, seisis liikumatuna lapselik walge kuju täis teadwuseta iludust, nagu ma seda ju tihti Ewelyn juures olin tähele pannud. Uksikasju oli wähe ära tunda; ainult kuupaiste helgitas ta juukseid, mis tal, nagu lapsel kunagi, lahtiselt üle õlade alla ripnesid. Need juuksed olid walged, nagu neid Inglismaal wähe leidub, mispärast Ewelyn nende peale ka uhke oli.

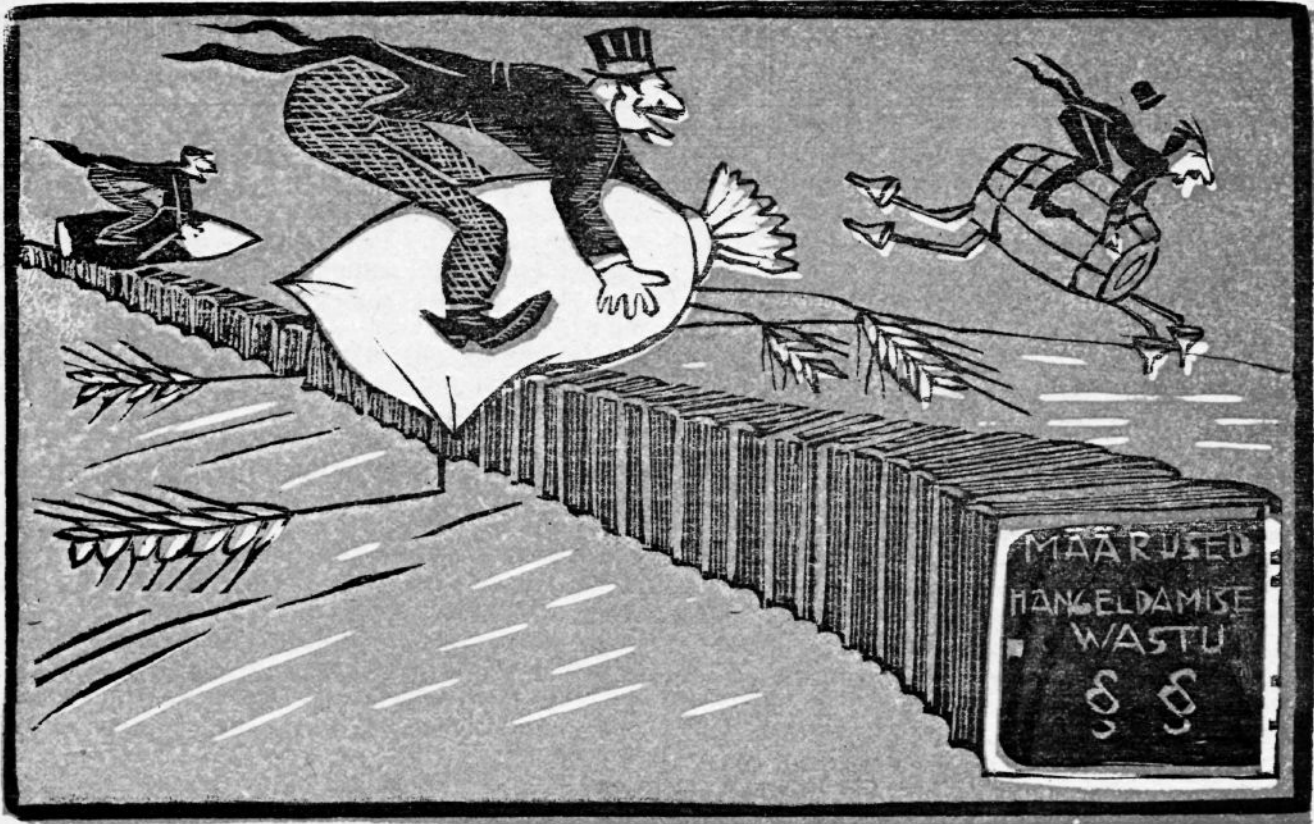
Kas ma tahtmatus kokkumises silmad silmapilguks olin kinni pigistanud, seda ma ei tea, aga kui ma nüüd jälle wälja waatasin, oli kuju oma näo üles tõstnud, ja selgesti tundsin ma Ewalyini näojooned ära.

Soe lapsekäsi puudutas sel silmapilgul minu sõrmi, ja Ewelyni mahe hääle küsis:

„Onu Henry — ja mis sa siis tegid, kui tiiger —“

Katkewa klaasi kõlin kajas kesk Ewelyni sõnu minu kõrwu. (Järgneb.)

Juutide rekord.

„Ai waimere, kui ka kõik teised siia barjeeri taha kinni jääwad, saame me ikka üle“

Parallelid.

Hans v. Käkk.

„Üks kõrw, mis ello nomaimist wõtab kuulda, jääb ikka tarkade seltsi.“

Salomoni Õpetuse Sannad

Kui praeguse aja inimene meie igapäewase elu nähtuste sisse terawamalt waatama hakkab, näeb ta, et loodud on uued tingimised, hinnatakse uuesti kõik endised wäärtused, wäikeseks on jäänud wanad raamid, muutunud ka lihtne, mõistete sisu, siis wõib tema, kuni wiimase võimaluseni lmestada. Igal pool leiab ta üllatavaid nähtusi; moraal on lihtne; tema endised karmid seadused kõrwaldatud; tagasihoidlikkus — muutunud asartiliseks elumaitsemiseks; perekondlised kohused ei hoiu kedagi tagasi lõbusast awantüürist; endise-poleeritud wiisakuse asemel — järsk, haawaw ülesastumine; ühiskondliste ametite juures — isikud, ilma südame tunnistuseta; usk — kolikambrisse heidetud, kirik tühi . . . Ja nii terwed read imelikka nähtusi ja kurbe pilte, mis inimest küsima paneb: mis aeg see on, mis meie üle elame? Kas enne niisuguseid ajajärke olnud on, kus kõik laguneb ja laiali kistakse, ja milleks see kõik wälja kujuneb?

Kui nüüd üks igapäewane inimene kõik oma jõu mobiliseerib ja filosofilise juurdlemise toime paneb, et „les causes et les effets“ nendest nähtustest üles leida, siis on meie kohus temale siin appi tulla, iseäranis weel niisugusel juhtumisel, kui ta ennast elukinnituse seltsis liiga odawalt õnnetute juhtumiste vastu üles wõtta on lasknud.

Meie ei hakka siin seletama, et moraal — ühiskondlise elu instinktide möödapääsemata produkt on ja kudas sellepärast praeguse aja kõlbluse nähtuste peale waadata tuleb. See wiiks meid liiga kaugele. Samuti ei ütle meie: lugege O. Comte'i „Cours de la philosophie positive“, et aru saada, mispärast meie aja inimene ei tunne isearalist seesmist tungi ennast usuasjadesse seada, ega hakka ka seletama, missuguste naiiwsete argumentide najal ristiusu formaalne ja dogmaatiline külg üles seatud on, kuna meie aja kahtlew ja analyseerija inimene ainult kindlasti äraseletatud eksperimentaalse teaduse andmeid tõeasjaks peab. Kõik see on — filosoofide asi.

Meie tahame aga siin ainult mõned üksikud nähtused meie seltskonna moraalist ette tuua — ühelt poolt, ja teiselt — neile paralleelidena vastu seadida kõige wanemad andnud, mis meil ajaloos käsitada, nimelt Juuda rahwa

ajaloos. Siis näeme meie, kui suured olid wanal ajal kõlbluselu defectid, milles nad ennast ilmutasid ja kui palju meie oleme nendest ette jõudnud, ehk maha jäänud.

Juuda rahwa kohta käiwad tsitaadid, mida meie siin peaausjalikult näidata tahame, kui huwitawat wanaaja kõlbluselu pilti, tema naiiwsuses ja algupäralises keelewormis, laename meie eestikeelsest Piiblist, mida „Jakob Joan Köler 1739 Aastal TALLJNNAS“ trükinud.

* * *

Nendes paralleelides arwame meie ära näidata, et praeguse aja moraali warjuküljed ja halwad kalduwused isenesest juba midagi nii isäralist kohutawat ei paku.

Konstateeritakse meil ju üleüldse kõlblusedistsipliini langemist. Meie ilukirjanduses, mis elu wastupeegeldus peab olema, domineerib seksuaalne mootiiv ja selle kõiksugused wariatsioonid. Seltskonnas räägitakse fenomenaalseid juhtumisi ja kinnitatakse, et ei olegi nüüd niisugust naist, keda osta ei saa. Mõni aeg tagasi kirjutas h-ra Kann „Päewalehes“ kombeelust Tallinna koolides. Arwata wõib sellest — suurt seesmist lagunemist seltskonnas. Nüüd wõtame näituse.

Teadad on, et juutide püsiwuse juures üks tähtsamatest teguritest nende usk on, millest nad siamaani kõwasti kinni pidasid. Iseäranis kange oli usu rishiim enne Kristust, Juuda kuningate ajal, kus kirjatundjad ja preestrid täpise pealset seaduse täitmist rahwalt nõudsid. Siiski on Piiblis protokoleeritud huwitawad juhtumised, kus karmide seaduste peale waatamata prostitutsion perekondline nähtus. Loeme „1. Mo-sese Ramat,

38. Peatük.

Juda pahhad ello wisid.

1. Ja se sündis sel ajal, et Juda omma wendade juurest allaläks ja käis ühhe Addullami-mehhe jures Hira nimmi.
2. Ja Juda näggi seal ühhe Kanaani-mehhe tütre, Sua nimmi, ja wõttis teda ja heitis temma jure.
3. Ja se sai käima peale ja tõi poia ilmale; ja ta panni temma nimme Er.
4. Ja temma sai ta käima peale ja panni temma nimme Onan.
5. Ja ta sai weel poia, ja panni temmale nimme Sela; ja Juda olli Kesibis, kui ta teda ilmale tõi.
6. Ja Juda wõttis Errile, omma esimesepojale naist, Tamar nimi.
7. Ja Er, Juda esimene poeg, olli pahha Jehowa silma ees, ja Jehowa surretas teda ärra.
8. Ja Juda ütles Onawi wasto: heida omma wenna naese jure ja sada omma wennale suggu.
9. Kui Onan teadis, et see suggu ei pidanud mitte temma omma olema, siis

sündis, kui ta omma wenna naese jure heitis, et ta mahhapillades*) teda ärarikkus, et ta ei pidanud omma wennale suggu saatma.

10. Ja se olli Jehowa silma ees pahha, mis ta teggi, ja temma surretas ka teda ärra.

11. Ja Juda ütles Tamarile, omma minni-ale: Ja kui lesk ellama oma issa kotta, senni kui mo poeg Sela saab sureks: sest ta mõtles: ehk wahhest sesamma suureb ka, nenda kui temma wennad; siis läks Tamar ärra ja jäi omma issa kotta.

12. Ja mitme päewa pärrast siis suri Sua tütar, Juda naene; kui Juda sai trööstitud, siis läks ta ülles Timmati, omma puddolujuste niitjate jure, temma ja temma sõber Ira, Adullami-mehe.

13. Ja Tamarile anti teada ja ööldi: Wata, sinno äi lähheb ülles Timmati oma puddolujuk-seid niitma.

14. Ja Tamar panni ommad lesse-põlwe rided ennese seljast ärra, ja kattis ennast kinni ühhe silmeekattega ja mässis ennast kinni, ja istus teelahkme äres, kust Timmati pole minnakse, sest ta olli näinud, et Sela sureks sanud, ja teda es ole mitte pandud temmale naeseks.

15. Ja Juda näggi teda ja mõtles teda hora ollewat, et ta olli ommad silmad kinni katnud.

16. Ja ta kallas**) temma jure sinna tee peale ja ütles: Et lase ma heidan su jure; (sest ta ei teadnud mitte, et se temma minnia olli) ja teine ütles: Mis sa mulle annad, et sa minno juure heidad?

17. Ja ta ütles: Minna tahhan sulle läkitada ühhe sikkut-talle karjast; ja ta ütles, kui sa panti annad, senni kui sa seda läkkitad.

18. Ja temma ütles: mis pant see on, mis ma sulle pean andma? Siis ütles temma: So pitser ja so wõ, ja sinno kep, mis so käes on; ja ta andis temmale ja heitis temma jure, ja teine sai temmast käima peale.

19. ja ta tousis ülles ja läks ärra, ja panni oma silmakatte ennese pealt ärra ja panni omma lese-põlwe rided jälle selga.

20. Ja Juda läkkitas see sikkut-talle omma sõbra, Adullami-mehe läbbi, et ta pididi se panti selle naese käist wõtma, ja ta ei leidnud teda mitte.

21. Ja ta küsis ned mehhed seal paikas ja ütles: Kus se pordo-naene on, kes tee lahkmitte äres olli? Ja nemmad ütlesid: siin ei olle pordo-naest olnud.

22. Ja ta tuli Juda jure taggasi ja ütles: Ei ma olle teda mitte leidnud ja mehhed seal paikas ütlesid ka: Ei siin polle pordo-naest olnud.

*) Saksakelses Piiblis: liess er's auf die Erde fallen und verderbte es.

**) Saksakeele tõlge: „Und machte sich zu ihr am Wege.“

23. Ja Juda ütles: Piddago temma sedda ennesele, et meie ei saa laidetud; wata, ma ollen se talle läkkitanud ja sinna ei olle tedda mitte leidnud.

24. Ja se sündis liggi kolme ku pärrast, et Judale anti teada ja ööldi: Tamar, so minnia, on horatööd teinud, ja wata, ta on ka horatööst käimapeale sanud; ja Juda ütles: tooge tedda seie, et tedda ärrapöletatakse.

25. Kui tedda ette toodi, siis läkkitas temma omma aia jure ja ütles: Sest mehhest, kelle pärrast need riistad on, ollen ma käima peale sanud; ja ta ütles: Et tunnista, kelle se pitser ja se wõ ja se kep on?

26. Kui Juda sedda sai tunnistanud, ütles ta: Ta on öigem kui minna, sepärrast, et ma tedda polle Selale, omma pojale pannud; ja ta ei sanud pärrast mitte ennam temmaga ühte.

Edasi on algupäraliselt sünnitamise protsess kirjeldatud, millest selgub, et juutidel sel ajal ka günekoloogid ja ämmaemandad olid, keda meil nüüd ainult linnades leida.

„27. Ja se sündis sel ajal, kui ta mahha piddi sama, wata, siis ollid kaksikud ta ihhus.

28. Ja se sündis, kui ta lapse piddi sama, siis andis üks kässi ennast wälja; ja am wöttis ja siddus temma käe ümber ühhe elle-punnase lönga ja ütles: Se tuleb esmalt wälja.

29. Ja se sündis, kui ta oma kät tagasi wöttis, wata, siis tuli temma wend wälja, ja temma ütles: Kuida olled sa löhki aianud? sinno pärrast on see löhki aiamine*); ja temmale pandi nimi Perets.

30. Ja pärrast tuli temma wend wälja, kelle käe ümber se elle-punnane löng olli, ja temmale pandi nimme Sera.

*

Meie teame kui kõrgele on krüwitud meie ajal naiste juures armukadedus. Kui palju see sünnitab äpardusi elus, kui palju annab süchette kirjanduses, kui palju loob kuritegusid. Aga wanal ajal, nagu meie Piiblist näeme, oli naiste psükoloogia lihtsam ja nad leppisid kergelt kokku.

1. Moosese raamatu 30-st peatükist loeme:

14. Ja Ruben läks nisso leikuse päiwil ja leidis wäljalt Tudaimi marjo ja tõi neid omma emma Lea kätte; ja Rael ütles Lea wasto: Et anna mulle omma poja Tudaimi-marjust.

15. Ja ta ütles temale: Ons se wähha, et sa mo mehhe olled arrawötnud ja tahhad ka mo poia Tudaimi-marjad ärrawötta? Ja Rael ütles: Sepärrast maggago temma sel ösel sinno jures so poia Tudaimi-marjade eest.

16. Ja Jakob tuli õhto wäljalt ja Lea läks ta wasto ja ütles: Minno jure pead sa heitma, sest ma ollen sind palga pärrast palkanud, mo poia Tudaimi marjade eest; ja ta maggas sel ösel temma jures.“

*

*) Saksakeelne tõlge: „Warum hast du um deinetwillen solchen Riss gerlassen?“

Päästeabinõu.

Walitsus otsustas aasta jooksul 28.100.000 kraadi piiritust walmistada.

„Waja agaralt märjakest juurde lisada, mutdu wõib riigilaew liiwa peale kinni jääda!“

Ebaloomulised seksuaalsed protsessid ja weresegamine, ei näita wanal ajal mitte nii suur patt olewat, nagu meie seda 1. Moos. raam. 19. peat. loeme, kus sellest wäga lihtsat räägitakse:

„4. Ei nemmad olnud ennast weel mitte mahha heitnud, siis tullid need linna mehhed, Sodoma mehhed, selle koja ümber, ni hästi nored kui wanad, keik rahwas wiimasest linna otsast.

5. Ja hüüdsid Lotti ja ütlesid temmale: Kus on ned mehhed, mis sinno jure öse tulnud? to neid wälja meie kätte, et meie nendega häbemata tööd teeme.“

Pärrast Sodoma ärahukkamist asus Lott oma tütardega mägedesse:

„30. Ja Lott läks Soarist ülesse ja elas mäe peal ja temma kaks tüttart temmaga, sest ta kartis Soaris elada; ja ta ellas ühhe kopa sees, temma ja temma kaks tüttart.

31. Ja se wannem ütles norema wasto: Meie issa on wanna ja pole ühtegi meest Ma-peal, kes meie jure heidaks keige ma-ilma wisi järele.

Paari aasta pärast, kui asjad niiwiisi edasi lähewad.

Paljud ilusamad ja suuremad majad
Tallinnas on ostu teel juuti'de kätte läinud.

„Kelle see nitsugune suur loss on?“

„See on ühe juudi milionaari puukuur!..“

32. Tulle, jootkem omma issa winaga ja heitkem temma jure maggama, et meie omast isast suggu ellos peame.

32. Ja nemmad jootsid omma issa sel ösel winaga, ja se wannem tulli ja heitis omma issa jure maggama, ja temma ei tunnud mitte, kui ta tüttar maggama heitis, egga kui ta üles-tousis.

34. Ja see sündis teisel päewal, et se wannem ütles norema wasto: Wata, ma ollen eile omma issa jures magganud, jootkem tedda ka sel ösel winaga, ja minne magga temma jures, et meie omma issast suggu ellus peame.

35. Ja nemmad jootsid ka sel ösel omma

issa winaga, ja se norem wöttis kätte ja heitis maggama temma jure; ja ta ei tunnud mitte, kui se tüttar maggama heitis ega, kui ta ülles-tousis.

36. Ja mollemad Loti tüttred said ommast isast ennast wasto.“

*

Kui öösine elu meie linna tänowatel, nagu Tallinna Wiru, oma wastiku pildi poolest õiglast bürgerit wihale ajawad, siis ei ole meie ses suhtes palju halwemad, kui wanasti juudi daamid Jerusalemmas, kus nende mõtted ja kõned samasugused, nagu nüüdsel ajal. Salomoni õpetuse sõnades, 7. peatükis loeme:

„Entente cordiale“.

Talutsutaja Franz: „Ilusti üksteise saba suus hoida! Mitte hammustada! . . . Muidu winnan piitsaga!.

„7. Ja näggin rummalate seas, ma tundsin poeglase seas ühhe nore mehe, kel ep olnud meelt Peas.

8. Se läks ulitsa peal temma nurgast möda, ja läks eddasi sedda teed temma koja poole.

9. Widdewikus, kui päew õhtule jõudis, kesk õ aial, kui hirmus must pimme olli.

10. Wata, siis tuli üks naine ta wasto hora ehtes; aga kes omma süddame nou moistsis sallaja piddada.

11. Ta olli kärratseja ja kangekaelne, kelle jallad temma maias ei seisnud.

12. Puhho olli ta ulitsa peal, puhho turrode peal, ja warritses igga nurga äres.

13. Ja ta hakkas temmast kinni, ja andis temmale suud; ta olli häbbemata ja ütles temmale:

14. Mo kohhus olli tänno ohwrid wia, tänna ollen ma ommad töotused tassunud.

15. Sepärast ollen ma so wasto wäljaläinud, sind aegsasti üllesotsima, ja nüüd ollen ma sind leidnud.

16. Ma ollen omma wodi ehitanud sidi nõõridega, nikkerdadud kuiudega, ja Egiptuse loendiga.

17. Omma wodi peale ollen ma riputanud mirri, Ahali- ja kanneli rohhod.

18. Läki, saagetu joobnud armatsemisest hommikuni, tehkem enestele rõmo armastuses.

19. Sest mees ei olle koddo, ta on tele lainud kaugele.

20. Rahha kukro wõttis ta ennese kätte, täiekuu päewaks tulleb ta omma koio.

21. Ta satis tedda kõrwale kallama omma paljo õppetamisega, oma libedatte uledega aias ta temma peale.

22. Ta läks warsi tema järele, kui härg, kedda tappa wiakse, ja nenda kui se, kes jalgraudus sinna wiakse, kus halpi karristakse.“

*

Kuigi meie kultuura ja tehnika nii suuri samme on astunud ja meie elamise võimalust wana aegadega enam wõrrelda ei wõi, siiski ei pea meie neid näpunäiteid tähele panemata jätma, mis wanad kroonikerid üles tähendanud on. Wõtame, kas wõi kõige lihtsam, näit.: korteriküsimus. Tallinnas on korteritest suur puudus. Selle küsimuse lahendamise juures peab väga ettevaatlik olema, iseäranis terwishoiu suhtes. Kui kellegil, näit. suwel, tuleks wäljas magada, hoonete ehk müüri lähedal, siis peab ta taskurätiku näo peale laotama, et temale niisugune õnnetus ei juhtuks, nagu Tobias omas raamatus 2 peatükis räägib:

„9. Ja selsamal ösel tulin ma taggasi matmast, ja et ma rojaseks sanud, heitsin ma oue müri äre maggama, ja mo silmmad ollid katmata.

10. Ja ei teadnud mitte, et warblased müris olid, ja kui mo silmad lahti läksid, siis heitsid need warblased soja sitta mo silmi, ja kae kaswis mo silmade peal, ma läksin kül arstide jure, agga nemmad ei saatnud mulle ohto. Akiakarus agga toitis mind, senni kui ma sain Elimaisi läinud.“

* * *

Waevalt usun ma, et keegi usurtütel mind käesolewa kirjutuse pärast — Piibli halwasti pruukimises süüdistada tohib. Kuigi mõnel taewaliitlasel niisugune mõte peaks tulema, siis pidagu ta meeles, kui meie usust, kui sügawast ja puhtast hinge nõuetest räägime, (aga mitte ajast ja nõuetest mahajäänud kommete ja sümbolide jandist), siis meil seda usku ehk kõigewähemalt usu hindamust rohkem on, kui nendel enestel.

Kui meie Piiblist, kui teatawast ajaloolisest dokumendist räägime, siis wõime meie ka seda, tarbekorral, tarwitada; kui aga usuteadlased seda pühaks kirjaks nimetawad, siis peaks nad seda raamatut teistwiisi korraldama, et mitte Kristuse kõrge aate kõrwal wana Juuda rahwa roppe jante ei leiaks, ega Salomoni ja Siiraki sügawate filosofiliste tööde kõrwal Tobias oma warblaste lugu ei jutustaks. Pealegi on usuteadlased Piibli seletuste juures imeliku lapsikusega talitanud, näit.: Salomoni Ülem laul, kus poeet-kuningas oma haaremi naisi kirjeldab,*) ilusates hommikumaa wärwides ja julgetes metaforites, — on usuteadlased Kristuse ja tema pruudi jutuajamiseks ümberristinud, pruudi all mõeldakse muidugi kogudust. . . . Kui luulelisel teose n tema wäärtus väga suur, aga et Kris-

Salomon siin oma haaremist räägib on näha, 6 peat. 8 salmis.

tus niisuguses stiilis oma kogudusega räägib, wõib waevalt keegi uskuda, kui ta sellest laulust, ükskõik, missuguse jao wõtab, näit.:

7 peatük.

2. „Kui illusad on so jalla-tallad kingis, sa hea meeleline tüttar! sinno pusade liikmed on kui kallid ehte, mis ühhe ustawa meistri käte töö.

3. So nabba on kui ümmargune kausike, kellel segatud jomaaega ei pudo: sinno koht on kui nissu hunik, kus lilled ümberpantud.

4. Sinno kaks nissa on kui noored weikise hirwe kaksikkud.

7. Kui illos ja kui löbbus olled sinna, oh sa armastus! neis asjus, mis wägga armsad on.

8. Sesinnane so pitkus on palmipu sarnane, ja so nissad winakobbarate sarnased.

9. Minna mõtlesin: Ma tahan palmipu peale astuda ja temma ülemist okstest kinni hakata; et olgo siis sinno nissad, kui winapu kobbarad ja sinno ninna hais, kui outade hais.“

Kakoi muusik — takoi tants.

(Lugu on Sumatra Saarel hiljuti sündinud).

Juhtus wana aasta wiimasel päewal. Läksin toitusministeeriumi scapekki wäljawõtmiseks orderit saama. Küsisin teenijalt, kuhu pöörata asjaga. Wiimane hüppas lauale ja hakkas kui Jeeriku pasun röökima:

— „Kas sa esimest korda pekki saad . . . mine sinnakus klaasuksed on ja too plank“ . . . Läksin.

Küsisin wanaherralt kuldprillidega, kas wõiksin planki saada ja seletasin uuesti põhjalikult asja ära. Wanaherra pööras selja, waatas aknast wälja ja müristas:

— „Donnerwetter, was wollen sie?“

Kordasin pikemalt palwet, kätega ja miimikaga selgeks püüdes teha, et ma seapekki tahan saada.

— „Kus tõi tulles üks falts koht, kas lugema ei oska tsettel. Minna stube nummer zwai.“

Läksin tuppa № 2, wabandasin paarikese ees, kes tangot harjutasid suurel kirjutuslaual, et neid segasin ja rääkisin tulemise põhjust.

Preilikene kiljatas „wuih“ ja lisan sapiselt: „håbemata, holui — missugune prosta obrast-sheeniye.“ Noormees juhatas mind teisele korrale.

Sammusin sinnapoole ja näitasin seal oma paberid ette.

— „Siin on põllutööministeerium — minge alumisele korrale“ . . .

Kuulsin sõna.

Alumisel korral istusin pingile ja puhkasin.

Niisugune „ministers ka ja karusell“ pani pea pööratama.

Kui seljatagune fronti vaatamas kähma hakkab.

„Kas te olete need sõdurid wõi? . . . Kas te wõiksite meile seda tikuwõitlust näidata?“
 „Jah, miks ei wõi. . . Oodake ainult kui natuke pimedamaks läheb!“ . . .

Keegi lõbusas tujus wanakene astus lähemale ja küsis: „Kas ka sissetulekumaksu makstate. . . olge head siis astuge siia sappa. . .“

— „Ei, tahaksin ennem pekki saada. . . seda Inglis pekki. . .“

— „Soo. . . siis minge tuba № 4.“

Toas № 4 luges keegi isand lehte. Mind „üle kuulates“ palus „püsti seista“ ja „silmapilk — üks minut“ oodata, sest „freilein“ tulla kohe. Kell lõi 11 — siis ühe pauguga pool kaksteist ja kolmweerand kaksteist tuli keegi preilikene.

Tegin juttu temaga.

— „Jaah. . . oodake üks silmapilk, warsti tuleb osakonna juhataja.“

Tuli osakonna juhataja ja käskis tempelmarkisid kleepida iga lehekülje peale kolme marga eest.

Preilikesele tegi „korralduse“ järele waadata kas mul õigus on pekki saada. Siis kella waadates sõnas:

„Ja waadake, praegu pole orderiraamatut siin. Kell 12 pandakse täna töö seisma. Tulge teinekord.“ Paberid silmitsedes lisas:

— „Tempelmarkisid ei ole ju vaja. Kes

teid käskis neid niipalju muretseda. . . teie wiite ju ametiasutusele. . .“

Prantsatas uks ja herra suure punase ninaga tuli lauldes sisse:

— „Torupilli Tiitul oli lapsi sea moodi, iga aga aasta talle juurde veel toodi. . .“

Kärts on eht. . . mis te' oodate — minge wõtke oma dolja wälja. . .“

Preilikene laua taga tõusis walgukiirusel, nagu oleks keegi nõelaga teda pehmesse kohta torkinud, püsti ja küsis hinge hoides:

— „Kui palju igaüks saab?“

— „Liiter“, wastas punase ninaga herra, istumise kohta sügades ja põrandale sülgades.

— „Kui tore,“ lõi preilikene käsa kokku ja sõnas daamile, kes ta kõrwal istus: „Berta, lähme“. . .“

Osakonna juhataja pööras punase ninaga herra poole.

— „Kirjutage selle nooreherra paberid veel täna sisse — teinekord nad tulewad siis pekki järele.“

— „Mis kuradi paberid. Kell 12 ja lõõme lahwku kinni. Mainitud suhte pistku oma paberid ja peki. . .“

Rikkaksläinud marodöör.

Kullasepp: „Tähendab, teile läheb üks paar laulatuse sõrmuseid!“

„Mis, paar? Ega ma mõni näljarott ei ole!... Kaks tšinat paki mulle kohe paberlase!“

Pahwatasin naerma. Jumala eest, ei suutnud naeru pidada.

Punase ninaga herra waikis, mõõtis wihase pilguga minu pikkust ja laiust siis hurjutas:

„Noh, keda kuradit teie siin taga ajate. Missuguse paragrahwi põhjal segate ennast wahmiili asjadesse. Tehke, et kaote ehk muidu saadame teid margariini purgis külmetusmajasse.

Mõtlesin külmawereliselt järele, kas edasi jääda ja sõita külmetusmajasse wõi...

Tulin otsusele herradele head uut aastat soowida ja lahkusin pead lumega hõõrudes ja kukla peale külmawee kompressa pannes.

5-I-20.

Aleks. Tammo.

Koreografilised „kuulutused“.

„Ruumipuuduse“ surwel „Päewalehest“ wälja kukkunud.

Põhja-Loode „kiidämblik“ likwideerimise tõttu rendile anda, — jänese naha peal, 10 miljoniaga ära karneeritud, laulab wahwaste wana tsaari hümnust. Soowitaw iseäranis neile, kes suwiseks sesoniks Haapsalu mudawannidesse „terwist“ parandama sõidawad. Aadres: üle Narwa—Maarinase G.

*

Ses suhtes peenelt warustatud „neiu“, meeluse poolest weeliitlane, kokaiini tarwitamises hästi ära mainitud, üüritakse wälja tantsu lõpudeks ja kabinetilisteks wisitideks. Küsida Adwentistide klubist.

*

Kadunud Tartu rahwaerakondlane, linnukoera seltsi, märk wähe iseäraline: — ninaotsiilmastilma nisujahune.

Ilma waewata ära tuua Tartu ülikooli, hobuste kliiniku, hambaarstile.

*

Kermanni ja Leeri juures haritud „lauk“. Lindeni liikuw inventar, — kadunud: „Kolmekorstnast“ Mariinasse minnes. Leidjale tükk worsti ja waleparukas waewatasuks. Aratua esimesele wastutulewale inglasele.

*

Sissetulekulisamaksu sabasseismisest ära tüdinenud kojamees annab 5½ kuni 6 toopi piima päewas, ilma meierei „järwewana“ kontrollita. Örnemasoole iseenesest mõista. Adres: Kadrunts. Konkawagun № 4.

*

Tubli „Pallast“ tõugu lehm, tunneb põhjalikult kaheksajalalist muusikat, soowib taewaliitlastega kirjawahetusesse astuda. Adres: Wiru tän. Remondi osakond.

*

Kakao järel jänunew marodöör soowib kohta wäikeste wabariigi kodanikkude juurde, kes lastekaitstes hingekirjas seisawad. On walmis ka iga sõdurit 10 margalise „kingituse“ eest priipassis sõitma: adres: Pikk tän. Peawalu kabinet ehk teleg. adres: Kopsfchmerz.

*

Wiru tänawa „Muru tõnise“ mängiad!

Pange tähele! Teiseilma reisimise pärast müüakse odawalt: „hästi wäetatud kuiwa sõnnikut, wärwi, teliskiwa, sulepatju, wankrimääret, lemmasabu, purihambaid, tõkatit ja raspleid. Angeldajatel mitte tulla. Adress: Wiru tän.: Lendurite organisatsioon.

*

Kogemusterikas konditer, 14 aastat ajalehe wastutaw toimetaja olnud, seitsmeaastase ämmaemanda praktikaga. Otsib siseministri kohta. Pakkumised kuulutaja kätte ära anda.

Noppinud: August Brawó.

Muinasjutt kahest wahvast kindralist.

... Aga nad ehitasid oma foja isaariaegsest materjalist ja keset punast merd luua peale, ja tõusis torm ja lained lõhtusid koja puruks ja mehed leidsid surma punastes woogudes.

Üks „modernimatest sõnadeseletustest“ 20. aastasajal.

August Brawó.

- Woodi — kõige igatsetum kingitus linnawolinikude soowiawaldustes.
- Sissetulekumaks — waleste mängitud etendus, millele lisamaks veel lõpuks „tantsu“ lööb.
- Obserwatorium — ilmamõõt, mille järele tulewikus „kurgede“ tulemist ettekuulutakse.
- Raatus — „sakusothsnaja lawka“, kus linnapirukast ennastsalgawalt häwitatakse.
- Waewatasu — hiigla „aneks“ püüdmise sõnad korteri puuduse lahendamiseks ajalehe weerul.
- Adwokat — tööala, kus asjaolud sunniwad kurjategija kasuks mõtlema.
- Halloh — asjata ajaraiskamine pealinna telefoni neiu unest ülesäratamiseks.
- Eesriie — elupahede eest ära kerkiw awalikkus ehk tükk riidet, mille taga praegusel ajal tööle „keelt“ näidatakse.
- Negatiw — küsimisemärk, mille suuruse positiw kindlaks määrab.
- Pealemäärimine — väikene pragu, kust „tehniliseks otstarbeks“ riigiteenijatele piiritust tilkus.
- Seisukoht — meelitaw alus, mille peal meie enamuserakonnad kinnisilmil istuwad.
- Riik — sõnamõiste, mis veel niikaugele wäljarenenud ei ole, et teda tagaspidi lugeda.
- Peawalu*) — meie marodööride „hiigla“ kingitus, mida sõdurid „10 marka“ haawal tagasi maksawad.
- Udu — kord ja asjaajamine ministeeriumites ligemal waatlemisel.
- Kuld — olu, mille olemasolemisest paberirahaga veel märku antakse.
- Paragraf — wõllahaak, mille otsa kõik seadused üles on poodud.
- Kokaiin — kardetaw wõistleja, kes omal ajal alkoholile hundipassi annab.
- Iseseiswus — inwalid, kes liitriikide rawitsusel juba tagant üles lööma hakkab.

Mis pärnakatel praegu meeles ja keele peal.

- Ser kuning — fatt ja frant saand mõtte abellu heita
- Ja ihkab rammust „toitluspreilit“ enesega kõita.
- Furori tegema wist sõitis kõrgeist kogust Kuusner:
- Kõik üllatet, et Barbaruse naise' kosis Puusner.
- Päts-Peetert „rabasiwad“ Kaitse-Liidu uued reeglid:
- Oh häda, jätma peab wast sooja koha, sohwad, peeglid!

*) Kopfshmerz.

- Pealinna tariti Raudwere kommandandiks.
- Kõik saksad kraami pandiwad ja warsti saawad sandiks.
- Kull „Lapse kukkumise taewast“ „Endlas“ ajas sassi,
- Wa Hasselblatt lööb wilet, kõpsu, uurib „Sõdur Sassi“ . . .
- Aun, Wiipsi, Waitd ja Co on korra selget päewa näinud!
- Muts Looritsatel' Tallinnast minister kosjas käinud . . .
- Liuwälja awas „tagawara polgu“ tragi meeskond.
- „Marjashi“ mängib thseki kaertes pärnakate „seeskond“.
- Weel räägitakse palju Lindau'st, Wiira'st, mõnest juudist,
- Kuid kuulujutule ei raja autor oma uudist.
- J Höbelaisk.

Bacchanal.

(Ka „sonett“.)

Ma ennast matnud ammu metsa põue,
Kus wiidan päiwi halle, weniwaid.
On sündmuseks, kui troska sõidab õue
Ja näed kord sõpru jälle lähemaid.
Siis waimustuses kokku lööme klaase,
Kui oleks leidnud kõrbes me oase.

Kui Bacchusele küllalt laule, wiina
On küünla walgel wabalt ohwerdet, —
End leian üksi maitsmas liha-piina
Ja kirge' lõomast hinge wägistet.
Üks naine, nagu kewadine päike
Mul waldab liikmeid, liha, mõtte-käike.

Ei pääsu pole kiusatuse küüsisit:
On naine tahtes läinud himuraks.
Ju aju tüdind ihu analüüsisit
Ja kaisutused saanud mõrudaks. —
Kuid siiski astun uue patu-sammu,
Kui päike muigab udust meile ammu. . .

J. Höbelaisk.

Sõidulubade sabas.

- „Noh, wanamees, mis sul waja on?“
- „Tulin, herrad, sõiduluba paluma — tahan wäljamaale sõita. . .“
- „Kuhu wäljamaale?“
- „Eks ikka Lätimaale. Näe tegiwad teesed piiri meie pool seal Ipiku wallas. Eidel waja lehma lüpsa — laut reo jälle tespool piiri. . . rullid püssidega wäljas — ei lase üle. Waja wäljamaa passi . . . muidu lüpsa ei saa. . .“

A. Tammo.

Meie-isapalwe

mida sahkerdajad, weinikauplejad (kellel Siberis lõbumajad) ja marodöörid — eraalgatuse toetajale Tallinnas — igapäew saadavad.

Meie isa — Jaan, kes sa oled Tallinnas, wiin lätt kallimbes, aga Petseri komandant ei las teda müwwä: pani toitlussaksa weiniladu Petserin kinni. Pühitsetud saagu sinu nimi, et see komandant walla sai lastus, Tulgu meile sinu riik ja Asutawas Kogus harutamisele see asi, mis pärast üks aus, bonkrotti jäänud ärimees Suia, keda Wõrust 1915. a. wälja saadeti, hiljuti ka Petserist Saaremaale wangi wiiti, ainult sellepärast, et ta, muu seas, maakonna walitsuse lubaga toodud 5 waati petroleumi kogemata salaja maha müüs. Sinu tahtmine sündigu taewaliidus, mille alla nüüd komandandid käiwad, sest taewaliitlasega ei püüa komandant ühtegi puskaritegijat kinni. Meie igapäewast leiba anna meile wäljawedamiseks Wenemaale, samuti ka soola iga Petserimaa ukse ja akna hinge pea'e — 1 puut kuuks; sellega saab hästi teenida. Anna andeks meie sissetuleku-maksu wõlad, mida meil raske rehkendada, nagu meie andeks andsime soomlastele, kui nad minewa talwe Tartu tühjaks sõid. Ära saada meid mitte keeluseaduse kiusatuse sisse, waid päästa meid ära sotsialismist ja waherahust, sest sinu päralt on nüüd meie riik, tagurlaste wägi ja au igawesti. Amen.

Petserirahwa suust. —

Hans v. Kakk.

Ametniku nutulaul.

(Meie aja rahwalaul.)

K a e r a J a a n .

Püksata, püksata
 Pean töösse minema.
 Riigiametnik küll olen
 Aga warsti nalga suren.
 Püksata, püksata
 Tulin ilma; — lähen ka.
 Püksata, püksata
 Külmas toas wiibin ma.
 Walitsus ei puid meil anna.
 Soenda jalgu nagu kana,
 Püksata, püksata j. n. e.
 Püksata, püksata
 Pean linnas kõndima,
 Kerjuseks mind küll ei loeta.
 Kargu peale weel ei toeta.
 Püksata, püksata j. n. e.
 Püksata, püksata
 Pean Wirus kõndima
 Preilid ümber koguwad
 Tont teab, mis nad tahawad.
 Püksata, püksata j. n. e.
 Püksata, püksata
 Pühad üles aatsin ma
 Ehk küll kapis oli wiin

„Kudas Teil siin Tallinnas elu läheb kah?“

„Kole igaw! . Ella õhtust saadik pole ühtegi rauti, teeõhtut ega joomingut olnud!“.

Kõhus siiski kange piin
 Püksata, püksata j. n. e.
 Püksata, püksata
 Pean naist ka wõtma ma
 Ja kui lähme kiriku,
 Naine annab seeliku.
 Püksata, püksata j. n. e.
 Püksata, püksata
 Wene ajal olin ka
 Nüüd me asi hullem on,
 Selleks süüdi Eesti von.
 Püksata, püksata j. n. e.

Rud. Alas.

Nii kaob kõik maailma ilu ja au!

Viimane tsaari ajajärgu mäestus, kuulus mammut Koltshak on Siberi lagendikus ise oma kihwadega kaewatud auku kukkunud ja otsa leidnud.

Järgmine „Meie Mats“, nr. 50 ilmub laupäeval, 31. jaanuaril.

Ilmub „Teaduse“ kirjastusel. Wast toim. Gori-Tõnisson Trükitud sekwestreeritud B. Mäns'i trükitokjas, Tallinnas.